

ЧАСТЬ ПЕТА.

Еднолични делегатски дѣяния.

Подъ това заглавие азъ ще разкажа, всё споредъ дневника ми, и за слѣднитѣ нѣкои произшествия, тъй тѣсно свързани съ нашата мисия, при всичко че азъ бѣхъ останалъ сега самъ въ австрийската столица.

I.

Едно българско прошение.

На 25 януария (6 февруария) 1877 г. получихъ отъ Цариградъ, дѣто бѣха увѣдомени за моето врѣменно спиране въ Виена, купъ писма, между които и шесть еднакви прошения отъ Татаръ-Пазарджикския окръгъ, всички въ еднакъвъ оригиналъ и всички съ безброй подписи и селски печати, прѣдзначени всѣко едно за всѣка една отъ шестътѣхъ велики сили, подписавши парижкия договоръ отъ 1856 год. Азъ се умолявахъ съ особено до мене писмо да се погрижа да изпратя по принадлежностъ тия прошения по който вече начинъ намѣря за по-добръ и въ какъвто прѣводъ благоразсжда азъ самъ, но въ всѣки случай, заедно съ оригинала, за по-голѣма автентичностъ. Побързахъ да се съобразя съ тая молба и съ тия наставления. Зехъ та прѣведохъ проше- нието на французски и отъ този прѣводъ приготвихъ 6 чисти прѣписи по единъ при всѣко едно отъ оригиналнитѣ